

ЗНАРЯДДЯ
БЛАГОДАТІ
В РУКАХ
ВІДКУПИТЕЛЯ

ЯК ДОПОМОГТИ ЛЮДЯМ,
ЯКІ ПОТРЕБУЮТЬ ЗМІН

Пол Девід Тріпп

*Я з вдячністю
присвячую цю книгу Теду,
який завжди був для мене
справжнім взірцем.*

КНИГИ, ЩО ЗМІНЮЮТЬ ЖИТТЯ

Серія, видана у співпраці з Фондом християнської освіти
і душеопікунства (CCEF) Гленсайд, Пенсильванія
Редактор серії – Сьюзан Лутц

Книги, які увійшли до серії:

- Edward T. Welch, *When People Are Big and God Is Small: Overcoming Peer Pressure, Codependency, and the Fear of Man* («Коли люди великі, а Бог маленький: Як подолати тиск з боку оточуючих, співзалежність та страх перед людьми»).
- Paul David Tripp, *Age of Opportunity: A Biblical Guide to Parenting Teens* («Вік можливостей: Біблійне керівництво з виховання підлітків»).
- Edward T. Welch, *Blame It on the Brain? Distinguishing Chemical Imbalances, Brain Disorders, and Disobedience* («Винуватий мозок? Розмежування хімічного дисбалансу, розладів у роботі мозку та непокори»).
- James C. Petty, *Divine Guidance for Ordinary Christians* («Крок за кроком: Боже-ственне керівництво для простих християн»).
- Paul David Tripp, *Getting to the Heart of Your Communication Struggles* («Війна слів: Сутність та подолання проблем спілкування»).
- Edward T. Welch, *Addictions – A Banquet in the Grave: Finding Hope in the Power of the Gospel* («Залежності: бенкет у могилі. Як знайти надію в силі євангелії»).
- Paul David Tripp, *Instruments in the Redeemer's Hands: People in Need of Change Helping People in Need of Change* («Знаряддя благодаті в руках Відкупителя: Як допомогти людям, які потребують змін»).
- David Powlison, *Seeing with New Eyes: Counseling and the Human Condition through the Lens of Scripture* («Новий погляд: душеопікунство та стан людини крізь призму Писання»).

ЗМІСТ

Передмова	11
1. Найкраща новина: є стимул вставати вранці	15
2. У руках Відкупителя	33
3. Чи справді нам потрібна допомога?	53
4. Ціль – серце	72
5. Розуміння сутності боротьби, яка точиться у вашому серці	90
6. Слідування за Дивним Порадником	110
7. Будуйте стосунки з людьми, стаючи частиною їхнього світу	129
8. Виявляйте співчуття до тих, хто страждають	156
9. Намагайтесь краще взнати людей	178
10. Як виявити необхідність змін	201
11. Чому необхідно звіщати істину з любов'ю	218
12. Як слід звіщати істину з любов'ю	240
13. Складання плану дій та роз'яснення відповідальності	259
14. Самоусвідомлення у Христі та заклик до підзвітності	280

Додатки

1. Відкрити очі сліпим: інший погляд на збір інформації	299
2. Як душепопикун повинен підходити до процесу збору інформації	313

3.	Стратегії збору інформації	329
4.	Біблійні доктрини, що лежать в основі методу «домашніх завдань»	349
5.	Домашні завдання та чотири етапи консультування	362
	Біблійний покажчик	393

Ілюстрації

6.1	Слугувати зняряддям змін	125
7.1	Стосунки як основа служіння: наш зразок – шлях до спасіння	135
7.2	Чотири складові відносин, побудованих на любові	140
8.1	Співучасники Христових страждань (Євр. 2:10, 11)	164
10.1	Упорядкування відомостей про людину за біблійними категоріями	207
11.1	Принцип рівноваги в проголошенні євангелії	238
13.1	Роз'яснення відповідальності	271

ПЕРЕДМОВА

Божі наміри відносно Його Церкви захоплюють і водночас витверезують. Захоплює те, з якими ревністю та рішучістю Бог дбає про Свій народ. Його робота всередині Церкви не припиниться, аж доки не буде повністю завершена. Водночас витверезує усвідомлення того, що ця робота охоплює весь народ Божий і продовжуватиметься аж до кінця часів.

Багато хто з нас відчув би полегшення, якби Бог передав процес нашого освячення до рук досвідчених найманих фахівців, однак такий підхід не відповідає баченню Біблії. Божий задум полягає в тому, щоб завдяки вірному служінню кожного окремого члена Тіла Христового все воно могло зростати і зрештою досягло повної зрілості у Христі. З цією метою Господь поставив та наділив духовними дарами очільників Церкви, які покликані готувати та спонукати весь народ Божий до життя, сповненого повсякденного спільного служіння.

Сутність цієї концепції доволі проста: закликаючи людину до Себе, Бог водночас закликає її до служіння, тобто вона має стати знаряддям у руках Відкупителя. Усі діти Божі покликані до служіння, і разом з тим кожен з них сам потребує щоденної уваги та турботи. Навіть якби ви слідували за Господом вже тисячу років, то все одно потребували б служіння Тіла Христового так само, як і в день свого навернення до віри. Ця потреба лишатиметься чинною доти, доки повною мірою не відбудеться наше освячення у славі Божій.

У цій книзі йдеться саме про те, яким чином Бог використовує недосконалих людей як знаряддя, за допомогою якого відбувається перетворення не лише їх самих, але й інших. Мета цієї книги полягає не лише в тому, щоб показати, як зміниться життя людей, коли вони будуть самі надавати допомогу та отримувати її від інших. Одне з основних завдань книги – допомогти змінити саму культуру Церкви.

Я переконаний, що на сьогодні в Церкві значно більше «споживачів», аніж відданих учасників служіння. Звісно, пересічні віруючі

можуть долучатися до певного виду діяльності, наприклад, до роботи в літній біблійній школі або до якоїсь дияконської програми, однак подібна участь надто мало відповідає взірцю загального та повсякчасного служіння, зображеного на сторінках Нового Завіту. Схильність до такого роду споживацтва викликала значне послаблення Церкви. Для більшості з нас церква – це усього лиш організація, до якої ми належимо, а богослужіння в ній – це черговий захід, який ми відвідуємо. Приналежність до церкви ми не сприймаємо як покликання, яке повинне мати визначальний вплив на все наше життя.

Проте замисліться ось над чим: ми ніколи не зможемо найняти достатньо кваліфікованих співробітників, щоб задовольнити усі потреби служіння в пересічній церковній громаді. Нам слід відмовитись від практики сучасних євангельських церков, що перетворилися на пасивні громади, які просто оплачують послуги професійних служителів. Натомість нам слід повернутися до того служіння, зразок якого з такою мудрістю визначив Бог у Писанні. Саме таку мету переслідувало написання цієї книги.

Щоразу наближаючись до завершення роботи над проектами, подібним цьому, я усвідомлюю, наскільки значними привілеями я користуюсь. Бути на цілих пів року звільненим від звичайних обов'язків служителя, щоб мати змогу зосередитися на роботі над книгою, – це дивовижний подарунок. Я висловлюю подяку Джону Беттлеру, викладачам і співробітникам Фонду християнської освіти і душеопікунства, а також усім дітям Божим, пожертви яких зробили цю роботу можливою. Також я хочу висловити подяку Сью Лутц, редактору цієї книги. Сью, я глибоко вражений твоїм редакторським хистом. Дякую за рішуче бажання перетворити мої заплутані думки на слова, які мають сенс, а також за готовність відверто вказати мені на недоліки, виправлення яких дозволило значно покращити текст.

У декого з читачів може виникнути питання, чому в цій книзі немає покрокового посібника для практичного закріплення тем, які в ній розглядаються. Річ у тім, що цей матеріал був окремо розроблений як навчальний курс учнівства для місцевих церков. Навчальний курс під назвою «Знаряддя змін» складається з дванадцяти уроків, які містять як керівництво для церковних лідерів, так і посібники для учнів. Кожен урок передбачає три складники: розкривається зміст поняття, необхідних для його засвоєння, а також розглядається

те, як ці поняття стосуються вас особисто, і яким чином вони сприяють вашим відносинам з людьми та служінню.

Курс «Знаряддя змін» – це перша частина навчальної програми «Змінюючи серця, змінюючи життя». До цієї програми також входять такі курси: «Як змінюються люди» та «Зміни і ваші стосунки з людьми». Навчальна програма «Змінюючи серця, змінюючи життя» була розроблена Фондом християнської освіти і душеопікунства саме з метою допомогти місцевим церквам підготувати та спонукати Божий народ до особистого служіння.

Якщо ви бажаєте більше дізнатися про навчальний курс «Знаряддя змін» або Фонд християнської освіти і душеопікунства, відвідайте нашу вебсторінку за адресою: www.ccef.org або зателефонуйте за номером: 215-884-7676.

Окрему подяку я повинен висловити своїй родині. Луелла, ти моя найкраща та найвідданіша помічниця, а головне – ти мій найближчий друг. Ось уже понад тридцять років я щодня насолоджуюся перевагами, які приносить мені твоє самовіддане служіння. Джастін, Ітан, Ніколь і Дарні, дякую вам за терпіння до тата, котрий сам досі вчиться жити за тими принципами істини, яким покликаний навчати інших.

А вам, шановні читачі, зичу рясних Божих благословень на шляху долучення до найважливішого та найвеличнішого покликання у Всесвіті – справи спокути.

Пол Девід Трінн

1. НАЙКРАЩА НОВИНА: Є СТИМУЛ ВСТАВАТИ ВРАНЦІ

Яка новина стала б для вас найкращою? Про що ви зітхаєте, подумки промовляючи: «От якби тільки...»? Чи не уявляєте ви, як нарешті отримуєте багатомільйонний статок і купуєте будинок своєї мрії? Можливо, такою звісткою стало б запрошення на роботу, про яку ви завжди мріяли. Або ж ви сподіваєтесь, що ваш чоловік (або дружина) раптом стане таким, яким ви весь час хотіли його бачити. Або ж найголовнішим для вас є те, щоб у вашої дитини нарешті все склалося якнайкраще, щоб вона почала відповідально ставитися до життя і знайшла собі чудового супутника. Якій новині ви зраділи б найбільше?

Поставимо це питання дещо інакше. Що змушує вас щоранку підійматися з ліжка? Що рухає вами і спонукає до дій упродовж усього дня? Що є настільки вартісним у ваших очах, що ви готові втрачати на це свої час, здібності та сили? Навколо чого такого суттєвого ви ладні будувати все своє життя?

У цій книзі розповідається про найкращу новину, яку тільки може дізнатися людина. Мова йде про щось настільки вагоме, що здатне наповнити глибоким сенсом усе наше життя, навіть якщо ми – усього лиш недосконалі люди, які живуть у зіпсованому світі. Ця новина не має нічого спільного з примарними фантазіями, мріями чи безпідставними очікуваннями. Вона ґрунтується на історичних фактах та теперішній дійсності. Найбільш похмурі людські обставини вона осяює життєстверджуючим світлом надії. Це єдине, заради чого насправді варто жити! Це дійсно добра вістка!

**Аби прийняти цю вістку,
ви повинні розуміти її передумови**

Упродовж деякого часу після створення світу люди перебували у цілковитій гармонії та досконалій єдності з Богом. Вони мешкали в

квітучому та різнобарвному середовищі, де усе навколо – в повітрі, на землі та у воді – було наповнено різноманітними живими істотами. Усі їхні фізичні та духовні потреби були повністю задоволені. Вони не знали, що таке голод та хвороби, яких слід боятися. На родючій землі не було ні тернів, ні бур'янів.

Чоловік та жінка, Адам і Єва, жили в умовах досконалої єдності, де не було місця дратівливому суперництву, боротьбі за владу, взаємним звинуваченням чи помсті. Їхній світ був вільний від таємних змов чи образливих слів, відчуття страху, провини, сорому чи непокори. Натомість між ними були порозуміння, спілкування та любов.

Люди не знали труднощів пошуку самого себе і свого призначення, боротьби з тривогою, депресією чи залежністю. У них ще не було болісного минулого, наслідки якого весь час даються взнаки. Не було страху перед невідомим майбутнім, внутрішніх суперечностей та необхідності протистояти надмірним жаданням. І ніщо не спокушало їх до гріха.

Їхні стосунки з Богом також відзначались бездоганим єднанням. Люди любили Бога, поклонялися та корилися Йому, як і передбачав задум їхнього творіння. Вони з радістю чекали настання денної прохолоди, коли вони могли пройти разом із Богом стежками райського саду, насолоджуючись незрівняним спілкуванням зі своїм Творцем. Бог доручив їм бути управителями створеного Ним світу, і вони добре вправлялися зі своїм завданням. Бог не мав жодних підстав дорікати людям, а в них не було жодної потреби каятися. У цій дивовижній та чудовій гармонії минав день за днем. У світлі нашого, ураженого гріхом світогляду, ми навіть не можемо собі уявити, наскільки прекрасним було їхнє життя.

Однак, на жаль, так тривало недовго. Перші чоловік та жінка порушили задум Божий і виявили непокору, наслідки якої найсуттєвішим чином вплинули на усю подальшу історію людства. В одну мить існуюча гармонія була зруйнована. Вся дивовижна краса того світу зазнала глибокого та тривалого спотворення.

В одну мить страх, почуття провини та сорому перетворились на звичні для людей явища. Досконалі люди, які донедавна жили в цілковитій злагоді, відтепер обманювали, звинувачували один одного та змагалися за владу. На землі почали зростати бур'яни, а хвороби стали буденністю. Люди почали керуватися злими бажаннями і вчиняти несправедно. Замість того щоб підкорятися владі Божій, вони

жили так, наче самі були богами. Світ, який нещодавно співав гімн досконалості, тепер стогнав під ярмом гріхопадіння.

Гріх спотворив усі думки, бажання, слова і вчинки людини. Під його впливом світ заповнили двоєдушність, суперечливість прагнень, самозвеличення та егоцентризм. Люди бажали, щоб інші служили їм, але самі ненавиділи служити. Вони прагнули влади та плекали оманливі уявлення про власну самодостатність. Вони забули свого Творця, натомість поклоняючись творінню Його рук. Замість того щоб піклуватися про ближніх і за допомогою матеріальних благ виявляти свою любов до них, люди почали понад усе шанувати матеріальні блага, а для їх отримання використовувати інших. Вже за другого покоління людства було скоєно вбивство. Людям стали притаманні обман та шахрайство, прагнення приховати та заперечити свої ганебні вчинки. Вони страждали від злочинних дій один одного: від миттєвих бездумних вчинків до жахливих проявів фізичного та сексуального насильства. Люди знемагали від внутрішнього відчуття скорботи та страждань, які дошкуляли їм ззовні.

Бог побачив, як гріх знівечив створений Ним світ. Він не бажав, аби так тривало завжди, а тому замислив план порятунку Свого творіння. Для виконання цього задуму мали знадобитися тисячі років. Богу було цілком під силу приборкати сили природи та у потрібному руслі спрямувати хід історії людства. З моменту гріхопадіння змінювалися покоління за поколіннями, а Він зберігав владу над усім, щоб у свій час виправити те, що зазнало такий жахливих пошкоджень. Коли ж настала потрібна мить, Він послав у цей світ Свого Єдинородного Сина.

Настав час для найкращої звістки

Початкове проголошення цієї доброї звістки має настільки короткий вигляд, що його легко оминати увагою. Воно вмістилося лише в декілька речень на самому початку Євангелії від Марка. Але в цьому маленькому вірші надається достатньо зрозуміле пояснення причин приходу Ісуса.

Ось як Марк передає слова Ісуса: «Збулися часи, і Боже Царство наблизилось. Покайтеся, і віруйте в Євангелію!» (Мк. 1:15). Звичайно, можна припустити, що у такий спосіб Ісус лиш хотів оголосити про початок Свого служіння, однак насправді ці слова мають значно

глибший зміст. Усім нам, хто потерпають від суворой дійсності гріхопадіння, вони надають єдину поважну причину щоранку вставати і братися за справи. Вони дають надію, яка надихає нас у повсякденному житті та торкається глибин нашого єства.

Ця звістка починається такими словами: «Збулися часи». Тобто Ісус говорить: «Нарешті настали умови, задля створення яких на-полегливо працював Бог, спрямовуючи до цієї мети весь хід історії світу». Бог не забув про людство і не збайдужів до нього. Починаючи від гріхопадіння перших людей, Бог крок за кроком вів людство до цього дня. Те, що виглядало безглуздом і некерованим, насправді було розгортанням дивовижної історії спокути, яка під час прише-стя Христа досягла своєї кульмінації.

Лишень подумайте: кожна подія, – сумна або радісна – описа-на на сторінках Старого Завіту, мала певне призначення. Усі битви, подорожі, випробування, царства, одкровення та чудеса, всі людсь-кі задуми та політичні інтриги були частиною ретельно розробле-ного плану, який наближав світ до цієї історичної миті. Задовго до того, як були промовлені слова, записані в Євангелії від Марка, Бог сповіщає Свій народ про відновлення того, що було зруйновано грі-хом. Однак народ не завжди розумів сказане. Тому Ісус починає Своє служіння словами: «Чи розумієте ви, що зрештою відбувається? Це саме той день, про який звіщали пророки, коли затьмарена надія перетворюється на просвітлену дійсність. Час настав!»

Питання полягає ось в чому: «Настав час для чого?» Ісус спові-щає наближення Царства Божого. Іншими словами, Він говорить: «Я – Цар царів, і Я приніс на землю силу Свого Царства». За інших умов Христос пояснює, що сутність Божого Царства полягає не в політичному, земному правлінні. Він запевняє, що це «Царство все-редині вас!» (див. Лк. 17:20, 21). Свій намір відкуплення людства Бог звершить не шляхом політичних зрушень чи воєнних дій. Головна битва розгорнеться в людських серцях, і саме на цій царині Бог одержить перемогу.

Нашому світу притаманні самозакоханість та егоїзм, а тому ми повинні розрізнати, в чому полягає справжня велич цього Царства. Не можна применшувати його до рівня наших потреб і бажань. Наш погляд має сягати далеко за межі особистих обставин та відносин. Цар прийшов не для того, щоб стало можливим втілення у життя на-ших власних намірів, а щоб залучити нас до досягнення мети, куди

більш дивовижної і славетної, ніж ми можемо собі уявити. Мабуть, найкращий спосіб зрозуміти велич і славу цієї мети – зазирнути у вічність. У Книзі Об'явлення 19:6-8 зображена картина нескінченної кількості спасених людей, які знаходяться перед Божим престолом і з громоподібною гучністю виспівують:

Алілуя,
бо запанував Господь, наш Бог Вседержитель!
Радіймо та тішмося,
і даймо славу Йому,
бо весілля Агнця настало,
і жона Його себе приготувала!
І їй дано було зодягнутися
в чистий та світлий вісон.

Поміркуйте про зміст їхньої пісні. Вони не співають: «Так, я отримав цю роботу! Мій шлюб був неймовірно щасливим! Мене оточували чудові друзі, а в дітей все склалося якнайкраще». Вони не вигукують урочисто: «Мені вдалося перемогти депресію і подолати свої страхи». Насправді їхні серця переповнені радістю з двох причин. Перш за все вони радіють остаточній перемозі, яку здобув Христос. Його воля звершилася, Його задум здійснився, і тепер Його царювання триватиме вічно. Бог зібрав людей, які щосили прагнуть Його прославляти, а в Його справедливому правлінні отримують найвищу втіху. Це люди, які будь-що трималися шляху віри та покори, які жертвували собою і страждали заради Нього, жодним чином не жалкуючи про це. В особі свого Відкупителя і під Його правлінням вони навіки знайшли щастя та вдоволення.

Друга причина цієї великої радості полягає в тому, що нарешті настав час для святкування весілля Агнця. Голосні вигуки нагадують гуркіт грому, адже відкуплені усвідомлюють, що на цьому весіллі вони не просто запрошені – вони і є нареченою Агнця! Вони зодягнені в чистий та світлий вісон. Зникли усі рубці та плями гріха. Вони позбулися лахміття беззаконня. Нарешті вони повністю та назавжди очищені. Вони постали перед небесним Нареченим у чистоті та святості.

Прислуховуючись до голосу вічності, ми розуміємо, що сутністю Божого Царства є цілковита зміна та перетворення людей, але не в

тому самозаглибленому сенсі, який передбачає культура сучасного суспільства. Христос прийшов, аби зламати нашу прихильність до самозакоханого світогляду та закликати до тієї єдиної мети, заради якої варто жити. У Божому Царстві відображаються слава Христа, а також святість відкуплених Ним людей. Саме заради таких змін Він прийшов у цей світ, жив серед людей, помер і воскрес. Саме такі життя і працю Він пропонує нам в обмін на тимчасову тлінну славу, якої інакше ми б відчайдушно прагнули. Принципи цього Царства повинні панувати у наших серцях та перетворювати наше життя.

Зверніть увагу, що Христос пов'язує добру звістку із закликом до покаяння. У Біблії покаяння визначається як докорінна зміна серця людини, що призводить до рішучої переміни її життєвого напрямку. Воно можливе лише за наявності сили, яка здатна викликати цю зміну. Як же жорстоко було б закликати виснажених гріхом людей до каюття, не даючи їм при цьому відповідної сили! Проте саме в цьому полягає найбільш захоплива частина звістки. Ісус говорить: «Завдяки Моєму приходу ваші серця можуть бути навечно змінені». Так, цей світ жахливо спотворений гріхом, але нарешті в нього прийшов Цар і приніс із Собою силу та славу Свого Царства!

Можливо, вам ніяк не вдається вирватись із лещат якогось гріха. Можливо, ви є частиною спільноти, яка здається безнадійно розділеною. Можливо, ваш власний шлюб зовсім не відповідає мудрому задуму Божому стосовно відносин чоловіка та дружини. Можливо, ви скрізь тягнете за собою важкий тягар колишніх невдач і помилок. Можливо, ви втомилися від добрих намірів, які так і залишилися нездійсненими, від порушених обіцянок, марних надій і зруйнованих мрій. Ми потребуємо змін як ззовні, так і всередині нас.

Все ускладнює гріх, який гніздиться у наших серцях. Саме він перетворює любов на себелюбство та хтивість. Через нього наша домівка перестає бути безпечною і перетворюється на місце, де з нами може статися те, що принесе нам найглибші страждання та біль. Гріх руйнує ділові стосунки, псує добрі зусилля урядів і навіть заплямовує Церкву. А в підсумку він призводить до смерті.

Ви не можете уникнути гріха, оскільки він мешкає всередині вас. Усе, з чим ви маєте справу, спотворюється його силою. Ви не можете перехитрити його або відкупитися від нього. Ви не можете ступити й кроку, щоб не перетнутися з ним. Ось чому прихід Царя – це найкраща звістка.

Зміни можливі! Навіть в умовах найсуворішої дійсності гріха ви можете мати надію, яка ніколи не розчарує вас (Рим. 5:1-5). Стосунки у шлюбі можуть налагодитися. Неслухняне дитя може виправитися. Церква може знову об'єднатися навколо істини. Друзі можуть подолати тріщини непорозуміння. Гіркоти та неприязні можна позбутися. Тягар гріховного поневолення можна скинути. Страх можна перемогти. Кам'яне серце може пом'якшитись, а привітні слова можуть виходити з донедавна їдких вуст. Людина, яка раніше була цілком поглинена собою, може стати взірцем відданого служіння. Люди можуть бути при владі, не зловживаючи нею. Домівки можуть бути осередком безпеки, любові та зцілення. Зміни можливі, тому що прийшов Цар!

Кінцевою метою Бога в усіх цих змінах є слава Його імені. Христос прийшов, аби повернути людей на шлях, який був передбачений для них споконвіку: підпорядкувати усе своє життя шанобливому та смиренному виконанню Його волі. Він досягає цього, вдихаючи життя в мертвілі серця, щоб ми нарешті усвідомили свою потребу в Ньому. На цій землі Він прожив без гріха, від нашого імені виконавши вимоги закону. Він віддав Своє життя як відплату за гріх, щоб ми могли отримати Боже прощення. Він приймає нас у Свою сім'ю, надаючи нам усі права та привілеї дітей Божих. Він повсякденно відтворює в нас Свій образ. Своєю благодаттю Він дає нам насагу діяти справедливо. Його Дух живе всередині нас, викриваючи гріх, висвітлюючи істину і даючи нам силу коритися. Він зробив нас частиною Тіла Христового, де ми можемо духовно вчитися і зростати. Він керує усім, що відбувається, обертаючи усе Собі на славу, а нам на благо. На нас спрямована Його вічна спокутна любов.

Таке перетворення Біблія називає *відкупленням*. Ми не тільки змінюємося, а й повертаємося до Бога. Саме завдяки цьому стають можливими і всі інші зміни в нашому житті.

Ми повинні проголошувати добру вістку

Коли Ісус відправив учнів на служіння від Його імені, то звелів їм проголошувати цю вістку. Ми також повинні її розповсюджувати, ведучи власну боротьбу з гріхом і служачи людям, які ним поневолені. Ми маємо з щирою вірою проголошувати: «Надію можна знайти лише в Ісусі Христі, Царі царів. Тільки Він здатний навіки

змінити людські серця». Будь-яка інша вістка викликає в людині хибну надію.

Люди, які змушені страждати через життя у занепалому світі, часто шукають змістовних пояснень того, що відбувається, хоча насправді їм необхідно побачити те, що є невидимим, а втім, існує. Їм хочеться знати стратегії, методи та принципи, адже вони просто бажають покращити своє життя. Проте Бог пропонує набагато більше. Люди повинні поглянути на своїх близьких та друзів, на свої сім'ї, заняття, міста, історію та церкви, щоб побачити в усьому цьому Царство Боже. Їм потрібна уява – здатність бачити те, що насправді існує, але поки лишається невидимим. Саме на цьому невидимому зосередив свій погляд Павло (2 Кор. 4). Людям потрібно подивитись на вулиці свого міста та побачити на них славну спільноту відкуплених, яких серед нещадної духовної битви поєднує прагнення жити в єдності з Богом. Їм потрібно поглянути на своїх дітей і побачити, як Відкупитель впливає на їхні серця. Їм слід переглянути сторінки історії, щоб пересвідчитись, як Бог невпинно досягає Своєї мети. Людям необхідно побачити яскраву надію людського існування: вони можуть пізнавати, любити Бога і служити Йому. Вони можуть спілкуватися з Ним усю вічність, утворюючи спільноту любові, існування якої за інших умов було б недосяжним. Усе це стало можливим, тому що Цар виявив людям Свою любов і благодать.

Через свою гріховну природу ми схильні відвертатися від Творця, щоб служити творінню. Ми відмовляємось від надії на Боголюдину, покладаючи сподівання на системи, ідеї, недосконалих людей або тлінну власність. Той, Хто є істинною Надією світу, дивиться нам просто у вічі, але ми не помічаємо Його. Натомість ми борсаємось у купі людських ідей, аби знайти там хоча б крихти розуміння. Ми переконуємо себе, що нарешті знайшли відповіді, які допоможуть змінити все. Ми починаємо діяти на підставі свого уявного прозріння, і нас охоплює оманливе відчуття бажаних особистих перетворень. Але незабаром повертається розчарування. Зміни були тимчасовими та поверхневими, тож не змогли сягнути кореня проблеми. Відтак ми знову повертаємося до знайомої купи ідей, вирішивши, що цього разу копатимемо в потрібному місці. Еврика! Ми робимо ще одне відкриття, яке здається нам більш проникливим, ніж попереднє. Ми хапаємося за це знання, досліджуємо його і намагаємось